Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

+ *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.

+ *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.

+ *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.

+ *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter `http://books.google.com` durchsuchen.

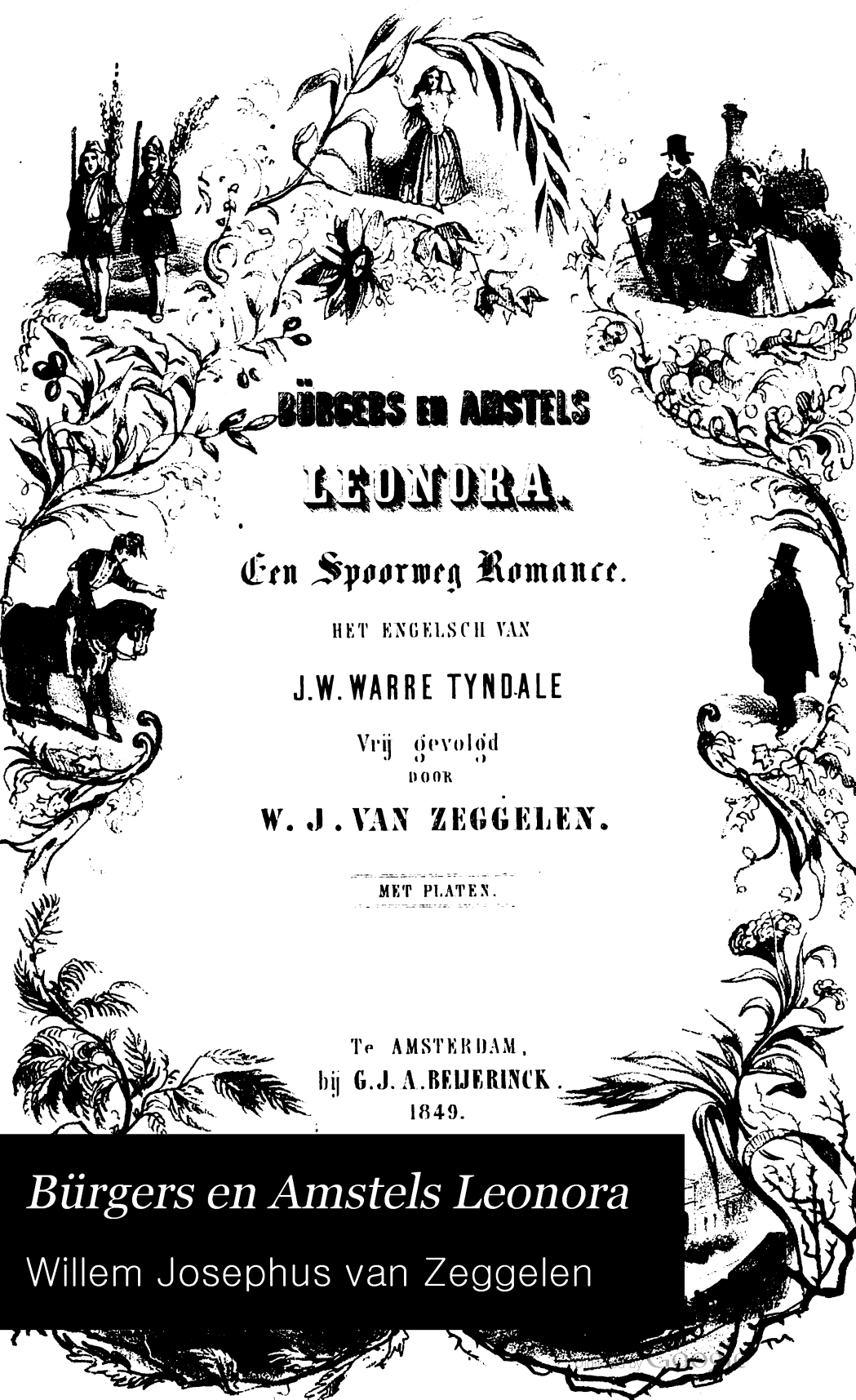

BÜRGERS EN AMSTELS LEONORA.

Een Spoorweg Romance.

HET ENGELSCH VAN

J.W. WARRE TYNDALE

Vrij gevolgd

DOOR

W. J. VAN ZEGGELEN.

MET PLATEN.

Te AMSTERDAM,
bij G.J.A. BEIJERINCK.
1849.

Bürgers en Amstels Leonora

Willem Josephus van Zeggelen

BÜRGERS EN AMSTELS

LEONORA.

Digitized by Google

BÜRGERS EN AMSTELS LEONORA.

Een Spoorweg Romance.

HET ENGELSCH VAN

J. W. WARRE TYNDALE

Vrij gevolgd

DOOR

W. J. VAN ZEGGELEN.

MET PLATEN.

Te AMSTERDAM,
bij G. J. A. BEIJERINCK.
1849.

BIBLIOTHEEK
DER UNIVERSITEIT
TE GENT

Digitized by Google

EEN WOORD VOORAF.

Waarde Lezer! Ik veronderstel dat het weinig bij U zal afdoen wanneer ik U al met scherpzinnigheid of gezochtheid de redenen ontwikkel, die mij er toe bragten om de onlangs in *Londen*, onder den titel van *Bürger and Brighton Leonora*, uitgekomen parodie van Bürgers algemeen gekend gedicht, in een Hollandsch gewaad te steken. Genoeg — ik deed het, en wel met *die* vrijheid in de behandeling, als welke ik mij meende te moeten veroorlooven om het bij Hollandsche ooren ingang te doen vinden. Ik weet zelf niet regt of ik mijn werk *gevolgd* of *vertaald* behoor te noemen; *ik* hel eigenlijk, getuige de titel van mijn boekje, tot de eerste expressie over — *gij* niet?... wel nu, ik geef U de tweede ten beste. 't Zal er ook weinig toe doen hoe ge 't kind noemt, als 't U maar bevalt. — Maar bevallen — daar zit het hem juist, want, stel, gij zeidet

Digitized by Google

eens: dat ik als vertolker of navolger het er nog al redelijk van had afgebragt, — behoort gij mogelijk niet onder hen die in een parodie eene heiligschennis of eene bespotting van den tegenhanger zien? — Intusschen ik kan dit niet van U denken, want ge zult toch wel eenige autoriteit aan de woorden van GÖTHE toekennen, waar hij zegt dat gewoonlijk de schoonste dichtstukken zich het best laten parodiëren.

Wat nu de travestie van de « LEONORA » betreft, verschoon mij als ik TYNDALE die zaak maar zelf met U laat afpraten.

« Hoewel er in de Bürger- en Brighton-vertellingen, » zegt hij, « overeenkomst mag bestaan in sommige incidenten — wij hebben met voordacht de *dramatis personae* in dier voege geplaatst dat ze niet als pendanten in de beide stukken tegen over elkander staan, en wel om regtstreeksche of zijdelingsche vergelijkingen van den Almagtigen Straffer van oproerige verwenschingen met een wereldsch en profaan karakter te voorkomen. Ter vermijding ook van het beroep op den Hemelschen Vader en Zijne verpersoonlijking in een menschelijken vorm, hebben de klagten van LEONORA betrekking op haren aardschen vader, die tot antitype van den spokenden minnaar gesteld is. »

Digitized by Google

Even als in 't Engelsche voorbeeld, wenschte de uitgever de twee pendante LEONORA's tegen elkaâr over geplaatst te zien; daartoe hadden wij eene Hollandsche vertaling van BÜRGERS meesterstuk noodig. Ik vroeg mijn vriend GEBHARD om daartoe de zijne te mogen opnemen. Hij gaf mij ten antwoord: « dat hij weinig met die vertaling op had, maar dat hij mij de vrijheid gaf ze al dan niet te gebruiken. » Ik gebruikte haar wel degelijk: 1°. omdat *zijne* vertaling mij voor mijn oogmerk 't best te stade kwam; 2°. omdat *ik* er wél meê op heb en ik hoop, gij lezer, met mij. — In den beginne speet het mij dat de Engelsche parodist niet dezelfde maat als die van den schoonen tegenhanger behouden had, om daardoor de reflectie te treffender te maken, en mijn eerste voornemen was dit althans in mijne overbrenging te beproeven. Spoedig bleek het mij dat zich in de cadence van de trippelmaat een geheim verborg, die den spoorwegrid beter dan iedere andere maat schilderde en ik hield mij eenvoudig en wijs, geloof ik, aan mijn voorbeeld.

En met deze mededeeling stuur ik mijn boekje de wereld in en wensch de nieuwe Spoorweg-LEONORA vele goedgunstige vrienden toe.

V. ZEGGELEN.

Digitized by Google

I.

Naauw lichtte in 't Oost de dageraad,
Toen LEONORE ontwaakte,
En met de smart op 't schoon gelaat
Een zucht van weemoed slaakte.
« Ach, WILHELM! ach wanneer misschien
Zal 'k u gelukkig wederzien?
Of moest, bij 't dolend zwerven,
Ge op vreemden bodem sterven? »

II.

Hij toog voor lang naar 't oorlogsveld
En deed niets van zich hooren,
Maar eindlijk mogt na 't krijgsgeweld
Weêr 't licht der vrede gloren.
Blijmoedig zag het dapper heir
De langgewenschte woonplaats weêr,
En werd met jubelzangen
Door gade en kroost ontvangen.

Digitized by Google

I.

De nachtkaars verspatte heur waterig licht;
Daar vloog LEONORA regt op in haar bed;
Verbuisd keek zij rond met een angstig gezigt —
De nachtmerrie had haar verplet.
« O WILLEM! waar toef je? Ben je ontrouw of dood, —
Gij, die van mijn zij' naar de Koningstad vloodt?
'k Ontving van uw hand nog geen regel, mijn schat,
Wat je al in den Haag deedt en hoe je 't er hadt. »

II.

Hij toog naar de Hofstad op bon aventuur,
Maar, wie er berigt zond — *hij* stuurde zijn poes.
Het Krooningsfeest naakte — heel 't land raakte in vuur,
De Hofwereld was in een soes.
Het Koninklijk echtpaar trok op naar het IJ,
Mijnheeren voorop en Mijnheeren op zij';
De spoortrein kon 't merken! — wat nam hij een zee
Van doozen en koffers en Hagenaars meê!

Digitized by Google

III.

En overal klonk welgemoed,
  Langs velden en langs wegen,
En feestgedruisch en welkomstgroet,
  Den strijders vrolijk tegen.
« God lof! » riep alles jublend uit,
« God lof! » riep menig lieve bruid;
Maar LEONORE's lippen,
Mogt slechts een zucht ontglippen.

IV.

Zij zocht haar WILHELM overal,
  Door zielsangst voortgedreven;
Maar geen van 't moedig krijgrental,
  Kon 't minste narigt geven.
Nu rukt ze, als van verstand beroofd,
De zwarte lokken uit het hoofd,
Loopt jam'rend heen en weder
En valt als raadloos neder.

Digitized by Google

Pl. 7.

Pl. 9.

Digitized by Google

III.

En telkens, wanneer een konvooi tot ons kwam,
Dan drong men en liep men te hoop aan 't station,
Om broeder of vriend in het fier Amsterdam
Het welkom te bieden als 't kon.
« Hoe maak je 't, mijn engel? » riep menige heer,
« Dag lieveling! » snikten de dames heel teêr;
Helaas! LEONORA zat dáár, en keek rond....
Geen woord klonk haar toe uit den dierbaren mond.

IV.

Zij gluurde in de wagens en noemde *zijn* naam,
En noemde'm aan iederen treinconducteur;
Maar al de beambten en reizigers zaam —
Ze stelden haar bitter te leur.
En toen nu de menigte heentoog van dáár,
Ging ze ook sloffend heen met heur hangende haar;
Ze kletste de deur digt met vreeslijk rumoer,
En schopte KARO — en viel neêr op den vloer.

Digitized by Google

V.

De moeder, die haar teeder mint,
  Sluit angstig haar in de armen:
« Waarom bedroeft ge u zoo, mijn kind?
  Mijn God! heb toch erbarmen! » —
« O moeder! iedre troost verdween!
Ik blijf slechts met mijn smarte alleen!
Bij God is geen erbarmen;
Vergeefs! vergeefs mijn kermen! »

VI.

« God! zie genadig op ons neêr! —
  Kind! bid uw *Onzevader!*
Bij God vindt gij vertroosting weêr,
  Hij blijft ons zeegnend nader! » —
« O moeder! alles ijdle waan!
Mij, mij heeft God niet welgedaan!
Wat zou 't gebed dan baten,
Nu God mij heeft verlaten? »

Digitized by Google

V.

Mama vliegt naar boven, verschrikt door 't gedruisch,
« Mijn dochter, wat is het? wat heb je gedaan?
Mijn hemel, het is met je hersens niet pluis! »
En JANSJE draagt spiritus aan.
« Neen, weg met de spiritus; 't helpt niet mama,
Zoo hard, zoo onvriendlijk, zoo wreed was papa!
Wat me immer kan helpen, geen spiritus kan 't;
'k Ben zeker, 'k verlies van verdriet mijn verstand! »

VI.

« Kom gekheid, mijn lieve, bedaar je gemoed!
Papa zal het weten, je smart zij gestild!
Het is tot je bestwil wat de oude Heer doet;
Ik weet: hij zal doen wat je wilt! » —
« Hij zal niet, mamalief, papa is zoo dwars!
Papa heeft verboden, zoo streng en zoo barsch,
Dat WILLEM zijn voet ooit zou zetten in huis,
En WILLEM ging heen en bléef heen — wat een kruis! »

Digitized by Google

VII.

« Hoor kind! wie 's Vaders hulp erkent,
Mag op Zijn bijstand wachten;
De troost van 't heilig Sacrament,
Zal ook *uw* smart verzachten. » —
« Geen Sacrament, geen Godlijk woord,
Verzacht, wat mij het hart doorboort!
Geen Sacrament kan 't leven
Aan dooden wedergeven! »

VIII.

« Hoor kind! — de valschaard heeft gewis
Den band van één gereten,
Die hier op aarde 't heiligste is,
En schandlijk u vergeten.
Neen, hij die u zoo snood verliet,
Verdient uw liefde en tranen niet,
Eens zal hij bij zijn sterven
Des meineeds straf verwerven.

Digitized by Google

VII.

« Och mallepraat, meisje, hoe zijn de papa's?
Ze weigren niet lang wat je vriendelijk vraagt;
Kom, 't aanstaande toertje op den Rijn of de Maas
Heeft weldra die grillen verjaagd. » —
« Geen reisje, mama, dooft mijn hartstogt ooit uit,
Ik ben aan de bitterste smarten ten buit;
Geen uitzigt op bergrug, valleivlak of meir
Geeft mij toch mijn WILLEM, mijn lieveling weêr! »

VIII.

« Hoor meisje, wie weet hoe je minnaar bonjourt!
Zijn hof maakt aan sloeries van 't Fransche tooneel,
Of ligt op een schatrijke hofdame loert,
Of mooglijk, ja — mooglijk zoo veel!
Bekommer je langer toch niet om dien vent,
Die zeker zijn hart van u af heeft gewend,
Die, als hij mogt sterven, toch vaart naar de ..... 'k waag
Den naam niet te noemen ..... ik meen naar omlaag. »

Digitized by Google

IX.

« O moeder! iedre hoop verdween!
Verloren is verloren!
De dood verzacht mijn smarte alleen,
Och! ware ik nooit geboren!
Mijn licht, mijn leven is te niet! —
't Is donker, waar mijn oog ook ziet!
Bij God is geen erbarmen;
Vergeefs, vergeefs mijn kermen! » —

X.

« Mijn God! geef bijstand! — doe geen regt!
Wil 't arme kind vergeven!
Zij ielt en weet niet wat ze zegt
Door wanhoop aangedreven! —
Kind, denk toch aan uw zaligheid,
Vergeet, wat de aarde u droefs bereidt,
Uw ziel zal met verlangen
Den bruîgom dan ontvangen! » —

Digitized by Google

IX.

« Mama, het is vruchtloos al wat gij beproeft,
Hij 's heen voor altijd en ik heb het gevreesd.
Och, 'k wou dat ik dood was, ik ben zoo bedroefd!
'k Wou dat ik er nooit was geweest!
Ik ijl naar mijn kamer, ik sluit die potdigt,
Ik eet niet van middag, ik wil ook geen licht,
Papa was zoo barsch en zoo wreed van zijn kant,
'k Ben zeker: 'k verlies van verdriet mijn verstand! » —

X.

« Papa, kind, vergeet en vergeeft het, zoo 'k hoop,
De mallepraat, die jij onwetend daar klapt;
't Is of een kabouter je hersens bekroop,
'k Hoop dat het papa gaauw ontsnapt!
Kom, zet uit je hoofdje dien vent en die gril,
Dra komt je papa, en dra komt zijn pupil,
En *die* wordt jou man, hij heeft centen — niet min!
Ik spreek tot je bestwil; geef på maar zijn zin! »

Digitized by Google

XI.

« O moeder! wat zijn zaligheên?
O! wat zijn helsche pijnen
'k Vond zaligheid bij hem alléén,
'k Moet zonder hem verkwijnen!
Mijn licht, mijn leven is te niet! —
't Is donker, waar mijn oog ook ziet,
'k Wil zonder hem, na dezen
Of hier, nooit zalig wezen! »

XII.

Nu deed vertwijfling haar het bloed
Naar hart en hersens jagen;
Ze ontzag zich niet, op 't hoogst verwoed,
Den Hemel aan te klagen.
Zij scheurde hand en boezem op, —
Zoo steeg de razernij ten top,
Tot dat het stargeflonker
Verscheen in 't nachtlijk donker.

Digitized by Google

XI.

« Mama, och wat geeft mij de gâ, dien je biedt!
Wat geeft mij papa en 't komplot dat mij plaagt —
't Is WILLEM alleen, dien 'k verlang — of zoo niet —
Dan sterf ik als vrijster, als maagd.
Ik ijl naar mijn kamer, ik sluit die potdigt,
Ik eet niet van middag, ik wil ook geen licht;
Neen, niets op deze aard, geen pupil, geen papa,
Zal immer mij dwingen tot trouwen, mama! »

XII.

't Gelaat in heur handen, met tranen besproeid,
Ontlastte zij 't hart door gesnik en gegil;
Daar werd in 't naar boven gaan pâlief verfoeid,
En zwoer zij: ze nam geen pupil!
Toen sloot ze zich op met de deur op het slot
En scheurde pupil's en pâ's briefjes kapot,
En liet niemand bij zich, wat moeite men deê,
En raakte niets aan van 't ontbijt tot de thee.

Digitized by Google

XIII.

Hop, hop! — daar komt in vollen draf
  Een ruiter aangereden:
Bij 't nedrig poortje stijgt hij af,
  Wil haastig binnentreden; —
En luister, — stil, — de grendelring
Gaat zacht en trillend: klinglingling!
En hol doet zich in de ooren
De stem des ruiters hooren

XIV.

« Hei! holla hei! — doe op met spoed!
  Laat, liefje, mij niet wachten!
Meent gij 't nog altoos even goed?
  Ik kom uw leed verzachten! » —
« O! WILHELM! gij?... 'k heb dag en nacht
Om u in tranen doorgebragt!
O! spreek vanwaar gij heden
Zoo laat nog, komt gereden?/ »

Digitized by Google

XIII.

Maar luister! aan 't venster is 't rekke-tek-tek!
Een sombre gedaante, van 't hoofd tot den teen
Gehuld in vermomming, klimt over het hek
Der stoep van de huizinge heên.
Ja luister, men trekt bijster zacht aan den ring;
De huisbel gaat eventjes klinge-ling-ling!
Zij sluipt naar de deur en — een fluisterend woord
Wordt zoetjes, door 't sleutelgat henen, gehoord.

XIV.

«Kom LEENTJE, mijn liefje, kom, open de deur!
Zit je óp nog — of ben je naar bed, lieve meid?
O, stel jij als vroeger mijn hart niet te leur!
Zeg 't mij — of ge huppelt of schreit!» —
«Mijn hemel, 't is WILLEM, en dat op dit uur!
O ja, ik ben t' huis en ik wacht je op den duur;
Ik stort je wat tranen, bij dag en bij nacht!
Maar zeg mij wat u nog zoo laat tot mij bragt?» —

Digitized by Google

XV.

« Wij rijden slechts bij middernacht.
Thans kom ik van *Bohemen.*
Welaan er dient niet lang gewacht,
Ik wil u met mij nemen! » —
« Ach, WILHELM! luister, — hoe de wind
In 't dorenboschje suist, — gezwind
Kom meê, om in mijne armen
Melieve, u eerst te warmen! »

XVI.

« Laat suizen in het dorenbosch!
'k Mag hier niet overnachten;
Reeds stampt vol ongeduld mijn ros;
Kom, kind! laat mij niet wachten.
Spring achter op, 'k ga niet alleen,
Sla vrij uw armen om mij heên;
Nog zal wel honderd uren
De reis naar 't bruidsbed duren! »

Digitized by Google

XV.

« Deez avond, niet eer, kon ik weg uit den Haag,
'k Vertrok met den negenuurs-trein van die stad;
't Is laat, het is waar, maar kom meê, wees niet traag!
'k Moet daadlijk terug, o mijn schat! » —
« Mijn liefste, kom binnen, gij moet nog niet gaan,
Ik laat u zoo koud in den regen niet staan!
Daar is niemand t'huis, dus geen ziel die het weet,
Kom warm je eens — omlaag ligt een vuurtje gereed. » —

XVI.

« De koude verdwijnt en het nat trekt wel op,
Het scheelt me geen zier of ik koud ben of nat;
Een brommertje wacht, het gaat straks in galop;
Neen, inkomen zal ik niet, schat!
Stap gaauw in den brommer en wees niet bekneld!
Ik zie je in 't station, hoor! 't is alles besteld;
Een uur duurt de reis met bijzonderen trein;
Straks lagchen we om d'ouwe en 't komplot van zijn brein! » —

Digitized by Google

XVII.

« Hoe? — zal uw ros dan heden nog
Mij naar het bruidsbed dragen?
En hoor! — nog dreunt de torenklok,
Reeds heeft zij elf geslagen. » —
« Zie hier, zie ginds! — de maan schijnt hel,
Wij en de dooden rijden snel.
'k Doe u, door spoed te maken,
Nog heden 't bruidsbed naken. »

XVIII.

« Waar is uw bruidsbed? — waar het huis
Dat 'k uwe zorg mag danken? » —
« 't Is klein en koel,.... een stille kluis,
Gebouwd uit drie paar planken! » —
« Is 't ruim genoeg? » — « Voor u en mij!
Stijg op, mijn lief! omvat mij vrij,
De gasten wachten hopend,
Reeds is de bruidszaal geopend. »

Digitized by Google

XVII.

« Bijzondere trein? Naar den Haag?! In den nacht?
Ontsnapt aan papa! Hoor, 't is elf wat daar slaat!
Dan trouwen, en 'k weet niet wat verder mij wacht.....
Neen, 't is me te ver en te laat! » --
« O, wees niet bekommerd, de togt is maar kort,
Geen minnaar, geen trein, die ooit ingehaald wordt,
En, zijn we deez nacht in den Haag, o hoe mal
Dan de ouwe en 't komplot op den neus kijken zal! » —

XVIII.

« O, prettig zou 't zijn! Één bezwaar maakt me bang:
Zijn daar wel bediening en kamers gereed? » —
« Ja, heerlijke kamers, drie honderd voet lang,
En honderd en vijftig voet breed! » —
« Wat, alles voor ons? » — « Ja, voor óns, is 't niet goed?
Kom, stap in den brommer, grijp sjaal en grijp hoed,
Daar wachten ons vrienden in vrolijk verlangst,
De kamers zijn open ter welkome ontvangst! » —

Digitized by Google

XIX.

Zoo liet het kind zich overreên;
  Vertrouwlijk sloeg ze in 't ende
Hare armen om den ruiter heên,
  Die rustloos voorwaarts rende.
En telkens sneller, hop, hop, hop!
Ging 't voort in razenden galop,
Dat ros en ruiter snoven,
En kei en vonken stoven!

XX.

't Stuift alles voort, voorbij hen vlugt
  En bosch en heide en akker,
En 't hoefgestamp in 't stil gehucht
  Schrikt d'armen huisman wakker! —
« Is liefje ook bang?.... de maan schijnt hel:
Hoera! de dooden rijden snel!
Is liefje ook bang voor dooden? » —
« Ach neen!.... maar zwijg van dooden! » —

Digitized by Google

bl. 23.

Lith. v. Desguerrois & Cie.

bl. 33.

Digitized by Google

XIX.

Zij sluipt in den brommer, gehoed en gesjaald,
En rijdt naar 't station, waar heur lieveling beidt,
Die, mantel en hoed diep in de oogen gehaald,
Haar fluks naar den wagen geleidt.
Een schok dreunt door 't lijf, en een fluit trilt in 't oor:
Poef-poefe-poef-poef gaat het pijlsnel er door;
Het vuur spat zijn vonken — heel akelig is 't! —
Om de ooren van stoker en treinmachinist.

XX.

Het oog onderscheidt niets in de ijslijke vaart:
Geen Halfweg, geen Haarlem — wat vogel zoo vlug?
Geen voorwerp, geen huis, geen station wordt ontwaard;
Al dondert de Sparenerbrug.
« Mijn lief word je raar? och, de reis is maar kort;
Geen minnaar, geen trein, die ooit ingehaald wordt,
Mijn lief word je raar? ben je bang voor papa? » —
« Volstrekt niet ter wereld! maar zwijg van papa! » —

Digitized by Google

XXI.

Wat wil daar ginds, dien langen drom?
  Dat schel gekrijsch der raven?...
Hoor!... klokgebom en lijkgebrom:
  « Laat ons het lijk begraven! »
En ijlings volgt hen op den voet
Een zwartgekleede draagrenstoet,
En somber, klagend stenen,
Klinkt langs de velden henen.

XXII.

« Begraaft het lijk na middernacht,
  Het ruste dan in vrede!
Welhaast is zij aan 't doel gebragt;
  Viert bruiloft met mij mede!
Kom, koster! nader met het koor
En prevel ons het bruidslied voor!
Kom, priester, spreek den zegen,
Reeds lacht ons 't bruidsbed tegen! »

Digitized by Google

XXI.

« Maar wat toch dat fluiten en sissen beduidt ?
Waartoe houdt de trein hier zoo onverwacht stil ?
De bel luidt te Haarlem, een sjouwer roept luid :
« Een Heerschap, die meêreizen wil ! »
Hij vliegt naar de deur, toen de trein kwam tot staan ;
De sjouwerluî dragen zijn mantelzak aan ;
't Geluid van zijn stem is volmaakt in 't gehoor
Of 't pâ of pupil was, 't snijdt LEENTJE door 't oor.

XXII.

« Wat scheelt het ! 't is nacht, dus hij kome vrij in ;
Hij bulk en hij blaaz en hij tier wat hij wil,
Tot nu zijn wij veilig ; 'k heb haar die ik min ;
Stap in Heer, maar 'k zeg je : wees stil !
Wees vader of niet, kom maar op, oude Heer,
Verzet je toch niet, want het helpt je niet meer !
Of ben je een pupil — o vergroot ons pleizier,
Want weet, dat ik straks mijn verloovingsfeest vier. »

Digitized by Google

XXIII.

De baar verdween;... 't werd alles stil,....
De lijkstoet, aangetreden,
Gehoorzaamt daadlijk 's ruiters wil,
En volgt met haast zijn schreden.
En telkens sneller, hop, hop, hop!
Ging 't voort in razenden galop,
Dat ros en ruiter snoven
En kei en vonken stoven.

XXIV.

Ter regter en ter linker zij,
Gaan boom en heg voor de oogen
Als donkre spooksels ras voorbij,
In zwarten nacht vervlogen! —
Is liefje ook bang?... de maan schijnt hel!
Hoera! de dooden rijden snel!
Is liefje ook bang voor dooden?» —
«Neen, neen!.... maar zwijg van dooden!»

Digitized by Google

XXIII.

De reiszak is binnen, 't rumoer is gestild,
De deurwachters duwen den Heer in de kast,
't Signaal wordt gegeven, de stoker gedrild,
De Heer zit — geen schepsel tot last.
De schok dreunt door 't lijf en de fluit trilt in 't oor,
Poef-poef-poef-poef gaat het pijlsnel er door,
Het vuur spat zijn vonken — heel akelig is 't! —
Om de ooren van stoker en treinmachinist.

XXIV.

Hoe vliegen ze regts en hoe vliegen ze links
Den mijlsteen en seinpaal en 't wachthuis voorbij;
Ze schijnen wel oogen van spoken en sphinx —
De dansende lichten op zij.
« Mijn lief word je raar? och de reis is maar kort;
Geen minnaar, geen trein, die ooit ingehaald wordt;
Mijn lief word je raar? Ben je bang voor papa? » —
« Volstrekt niet! hij loop naar de weêrgâ, papa! » —

Digitized by Google

XXV.

Zie ginds,... wat nachtgebroed is dat?
  't Woelt door elkander henen,
En krielt en joelt om galg en rad,
  Door 't licht der maan beschenen! —
« Sa, sa! sa, sa! — kom, helsch gebroed!
Kom nader, volg mijn ros met spoed!
En dans om onze sponde
In bruiloftstooi in 't ronde! » —

XXVI.

Het nachtgespuis rent achteraan,
  En schijnt dooreen te dwarlen,
Gelijk de wind de dorre blaân
  In kringen om doet warlen.
En telkens sneller, hop, hop, hop!
Ging 't voort in razenden galop,
Dat ros en ruiter snoven,
En kei en vonken stoven!

Digitized by Google

XXV.

Wat moet daar dat seinlicht aan Veenenburgs wacht?
Ze stoppen; een dame staat bij het station,
Gehuld in heur mantel en 't zwart van den nacht,
Die meê met den trein wou, als 't kon.
« Kom hier, oude juffer, je bent niet tot last,
We hebben wel plaats, stap maar op in de kast;
Wees vrolijk, en zing bij 't gehots en geraas
Een liedje aan ons voor van papa's en mama's! » —

XXVI.

Met horten en stooten, gesis en gezeur,
Ontvangt zij een plaats naast den vreemden Meneer,
En wordt zij geduwd als een zak door de deur,
En valt zij op de achterbank neêr.
De schok wordt gevoeld en de fluit piept in 't oor,
Poef-poefe-poef-poef gaat het vliegend er door;
Het vuur spat zijn vonken — heel akelig is 't! —
Om de ooren van stoker en treinmachinist.

Digitized by Google

XXVII.

Naauw kwam een voorwerp voor 't gezigt,
  Of 't was alreê verdwenen,
En boven hen vloog 't starrelicht
  Als flikk'rend stofgoud henen!
« Is liefje ook bang?... de maan schijnt hel,
Hoera! de dooden rijden snel!
Is liefje ook bang voor dooden? » —
« O!.... zwijg toch van de dooden! »

XXVIII.

« Voort! voort mijn klepper! voort met spoed,
  Verdubbel thans uw pogen!
Reeds kraait de haan zijn morgengroet....
  Mijn tijd is ras vervlogen!....
Hier is de lange togt volbragt,
Hier is 't waar ons het bruidsbed wacht;
Nu spoedig afgestegen!
Gij hebt uw wensch verkregen. »

Digitized by Google

XXVII.

De spoorlichten bliksemen 't een na het aâr,
't Gaat doller en doller na Piet-Gijzenbrug,
Het lijkt: de stations liggen nevens elkaâr;
Nooit ging het zoo vreeslijk en vlug;
« Mijn lief word je raar? och de reis is maar kort;
Geen minnaar, geen trein, die ooit ingehaald wordt;
Mijn lief word je raar? ben je bang voor papa? » —
« Volstrekt niet! Maar 'k geef er de wip van papa! » —

XXVIII.

« Zeg Pluto, of dat de Sint Jakob (*) ook is?
Straks eindigen wij onze' onstuimigen waart,
O Pluto, dat is daar je stal, naar ik gis?
Sla neêr nu je wapprenden staart!
Ja, ja, wij zijn aan, trots den storm en het leed,
Hier heb je ons station, 't is er luchtig en breed;
Geen minnaar, geen trein, die ooit ingehaald wordt,
Hier kom je bediening noch kamers te kort. » —

(*) De Groote Kerk te *'s Hage.*

Digitized by Google

XXIX.

Een traliepoort belet het ros
Alleen nog 't voorwaarts loopen;
Één zweepslag — 't slot springt knarsend los,
En 't vleugelpaar vliegt open.
Nu gaat het voort, langs graven heen; —
Het somber licht der maan bescheen
Slechts schedels, wit gebeente
En blinkend lijkgesteente.

XXX.

Maar hoe! — afzigtlijk toont zich hier,
Hu, hu! — een vreeslijk wonder!
De ruiter opent zijn vizier,
Een doodskop grijnst er onder.
Zijn pantzer valt in stukken neêr,
Een hol geraamte blijft, niets meer;
't Staat dreigend, schrik aanjagend,
Zijn zeis en uurglas dragend.

Digitized by Google

XXIX.

Daar duwt hij de deur op van 't ramlende hok,
Waarin hij 't niet langer kon harden, zoo 't scheen;
Hij slaat er het venster aan stuk met zijn stok,
Haar hoed krijgt een dofdeuk met een.
Hij stapt het portier door — de grillige guit,
Maar helpt eerst den heer en de jufvrouw er uit....
En 't gaslicht bestraalde op dit vreeslijk moment
Figuren en trekken aan allen bekend.

XXX.

O hemel bewaar ons! wat onheil en schrik!
Wat ommekeer komt LEONORA voor 't oog?....
Haar held werpt zijn kleed af en thans ziet haar blik
Een grijsaard verschrompeld en droog.
Het mom vliegt op zij en de pruik van het hoofd,
Een aanschijn van zoetheid en zachtheid beroofd,
Aanschouwt ze in heur vader — den trots in zijn stand,
Den bril op den neus en den stok in de hand.

Digitized by Google

XXXI.

Het steigrend ros springt woest omhoog,
  Blaast snuivend vuur en vonken,
En is op eens voor 't scheemrend oog
  In 's afgronds schoot verzonken.
Gehuil daalt van de wolken af,
Gejammer stijgt door 't donker graf,
Voor LEONORES oogen
Was 't al met nacht omtogen.

XXXII.

Nu danste, bij den sombren glans
  Der maan, in breede kringen,
De geestenstoet een rondedans,
  Bij 't huilend, klagend zingen:
« Geduld! geduld! wat de aarde u biedt,
ô Mensch! twist met den Hemel niet,
't Berouw komt steeds te spade:
God! schenk haar ziel genade! » —

J. H. GEBHARD.

Naar BÜRGER.

Digitized by Google

XXXI.

De lokomotief snort daar heen naar zijn stal,
Spuwt vuur in het ronde, blaast de aschvlok omhoog;
De deurwachters, sjouwers, weg vlieden zij al,
't Stationshuis verzinkt voor haar oog;
In snikken en tranen ontlast zij 't gemoed;
Mama aan heur hoofd, de pupil aan heur voet,
Rolt ze over den vloer en ze vloekt met een gil
Op iedren papa en op iedren pupil.

XXXII.

Bij 't licht van de lamp, ach, daar ligt ze aan een zij,
Papa, en mama, de pupil om haar heen,
Ze ontsnoeren haar jurk, houden 't reukfleschje bij,
En paren dit lied aan 't geween:
« Wanneer gij het goed hebt, en treurt om een gà,
O laat u niet schaken, brom niet op papa;
Uw hartstogt was dol, wee, wat had zij u beet!
Hoop nu dat papa het vergeeft en vergeet. »

V. Z.

Naar TYNDALE.

Digitized by Google

Gedrukt bij Gebr. GIUNTA D'ALBANI.

Digitized by Google